

Sygn. akt V *U 595/11*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku w S. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Ewa Sławińska- Klamann**

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Adamczyk-Podolska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013r. w Słupsku

na rozprawie sprawy

z odwołania S. K.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

z dnia 30 maja 2011 r. znak (...)

w sprawie S. K.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu S. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 28 lutego 2011 r. do dnia 30 lipca 2014 r., nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony S. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 30.05.2011 roku, znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy .

Zaskarżył powyższą decyzję w całości i domagał się ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zaskarżonej decyzji zarzucił błąd w ustaleniach, że nastąpiło przywrócenie zdolności do pracy po wypadku przy pracy z dnia 19.11.1997 r.

Pozwany organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że lekarz orzecznik ZUS, (z uwzględnieniem opinii specjalistycznej lekarza konsultanta) oraz komisja lekarska ZUS stwierdzili, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. K., ur. (...), posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, wyuczony zawód hydraulik. Wykonywał pracę montera urządzeń sanitarnych, administratora, kierownika zakładu energetyki cieplnej, montera – palacza, komendanta hufca dochodzącego, rzemieślnika – konserwatora, rybaka. Pracuje jako strażnik w zakładzie pracy chronionej na podstawie umowy zlecenia. W okresie od 27.09.1999r. do 30.09.2009r. S. K. pobierał okresową rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 19.11.1997r.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 03.02.2011 r., sygn. akt VU 111/10, Sąd Okręgowy w Słupsku oddalił odwołanie ubezpieczonego o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Od powyższego wyroku ubezpieczony wniósł apelację.

Wyrokiem z dnia 10.11.2011 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, w sprawie III A Ua 557/11, oddalił apelację ubezpieczonego S. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 03.02.2011 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 10.12.2009 r., odmawiającej mu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.10.2009 r.

Ubezpieczony złożył również skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

W dniu 23.10.2012 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

28.02.2011 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

/ **dowód:** wniosek – akta rentowe ZUS nienumerowane, wyrok SO w Słupsku w sprawie VU 111/10 z dnia 03.02.2011 r. – k. 67 akt sprawy o sygn. VU 111/10, wyrok SA w Gdańsku w sprawie III AUa 557/11 z dnia 10.11.2011 r. – k. 114 akt sprawy o sygn. VU 111/10, postanowienie SN z dnia 23.10.2012 r., w sprawie II UK 137/12- k. 157-160 akt sprawy o sygn. VU 111/10, wyjaśnienia ubezpieczonego – k. 210 w zw. z k. 211 akt sprawy (00:01:28-00:05:11)/

Lekarz Orzecznika ZUS po przeprowadzeniu badań lekarskich i analizie dokumentacji medycznej orzeczeniem z dnia 25.03.2011 r. uznał, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ubezpieczony skorzystał z prawa wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 28.04.2011 r. podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika.

/ **dowód:** orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 25.03.2011 r. - akta rentowe ZUS nienumerowane, orzeczenie komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28.04.2011 r. - akta rentowe ZUS nienumerowane/

Zaskarżoną decyzją z dnia 30.05.2011 r., znak (...), organ rentowy odmówił ubezpieczonemu S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 19.11.1997 r.

/ **dowód:** zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 30.05.2011 r. - akta rentowe ZUS nienumerowane/

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia reumatologiczne tj. seronegatywne zapalenie stawów w wywiadzie, choroba zwyrodnieniowa stawów obwodowych głównie biodrowych oraz prawdopodobnie lewego stawu kolanowego i rąk, choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego z okresowym zespołem bólowym, stan po przebytej dyscektomii L4/L5 (1998 r.) nie czynią ubezpieczonego niezdolnym do pracy z przyczyn reumatologicznych.

W ocenie biegłego reumatologa z uwagi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i przebyty przed laty zabieg neurochirurgiczny oraz zajęcie układu nerwowego w wywiadzie (cechy podrażnienia korzeni nerwowych), decydujące znaczenie będzie miała opinia biegłego neurologa.

Schorzenia ortopedyczne tj. stan po dyscektomii L4/L5 oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego nie czynią S. K. niezdolnym do pracy. Biegły zaznaczył, że u ubezpieczonego występują schorzenia z dziedziny poza ortopedyczną (neurologiczno-neurochirurgiczne) i decydująca będzie opinia neurologa. Opinia ortopedyczna jest zgodna z opinią organu rentowego ZUS.

Biegła neurolog rozpoznała u ubezpieczonego nawracające bóle korzeniowe lędźwiowo –krzyżowe obustronne oraz zaburzenia zwieraczy pęcherza z powodu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych i bliznowatych pooperacyjnych oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, które czynią ubezpieczonego częściowo niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w 1997 roku. Biegła wyjaśniła, że zmiany kręgosłupa lędźwiowego są następstwem wypadnięcia jądra miazdżystego L4/L5 w 1997 r. Wypadnięcie to uznano jako wypadek przy pracy. Biegła po

przeprowadzonym badaniu nie stwierdziła poprawy przedmiotowej ubezpieczonego i nie podzieliła stanowiska Komisji Lekarskiej ZUS. Zmiany kręgosłupa, objawy uszkodzenia ogona końskiego czynią ubezpieczonego niezdolnym do pracy zgodnej z kwalifikacjami hydraulika oraz innych ciężkich prac fizycznych. Ubezpieczony zdolny do prac lekkich.

W ocenie biegłej neurolog, z dostarczonej dokumentacji orzeczniczej wynika, że zmiany w układzie nerwowym są utrwalone od czasu zachorowania, trwałe. Schorzenia znacznie ograniczają zdolność do pracy hydraulika, może natomiast wykonywać każdą pracę lekką, w tym pracę pracownika ochrony.

Kolejny biegły neurolog w osobie W. N. również uznał ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem z 1997 r. Biegły uznał, że częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonego w charakterze hydraulika od daty przedmiotowego wypadku do 30.07.2014 r. Biegły wyjaśnił, że praca w tym zawodzie wiąże się z koniecznością dźwigania, przebywania w wymuszonej pozycji ciała i w zmiennych warunkach atmosferycznych -przeciwwskazanych w przypadku zaawansowanych schorzeń kręgosłupa.

Uzupełniając swoją opinię biegły neurolog podkreślił, że nie stwierdza poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego w porównaniu do okresu po dniu 19.11.1997 r., kiedy w wyniku dźwignięcia w pracy doznał wypadnięcia dysku na poziomie L4-L5, w związku z czym musiał być leczony operacyjnie w 1998 r. Zarzut do opinii ze strony Komisji Lekarskiej ZUS o braku ostrego zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego nie wpływa w żaden sposób na jego opinię.

Biegły urolog rozpoznał u ubezpieczonego pęcherz moczowy neurogeny pod postacią terminalnej nadaktywności wypieracza, czyniący S. K. częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem na okres 2 lat. Ubezpieczony nie jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami jako hydraulik. Znaczne upośledzenie funkcji pęcherza moczowego powoduje niekontrolowane oddawanie dużych ilości moczu. Konieczne stosowanie pieluchomajtek i częste ich zmienianie. Wysilek fizyczny nasila nietrzymanie moczu wywołując niekontrolowane mikcje. Może wykonywać lekkie prace np. pracownika ochrony pod warunkiem dostępu do toalety.

/ **dowód:** protokół badań sądowo-lekarskich z dnia 27.09.2011 r. – k. 20-21 v. akt sprawy, opinia sądowo-lekarska z dnia 05.01.2012 r. – k. 41-42 akt sprawy, uzupełniająca opinia biegłej neurolog z dnia 30.04.2012 r. – k. 77 akt sprawy, uzupełniająca opinia biegłej neurolog z dnia 20.06.2012 r. – k. 95 akt sprawy, opinia sądowo-lekarska z dnia 27.07.2012 r. – k. 129-130, opinia uzupełniająca z dnia 18.09.2012 r. – k. 152 akt sprawy, opinia uzupełniająca biegłej neurolog z dnia 04.02.2013 r. – k. 175 akt sprawy, protokół badań sądowo-lekarskich z dnia 17.04.2013 r. – k. 193-193 v. akt sprawy, wyjaśnienia ubezpieczonego – k. 210 w zw. z k. 211 (00:01:28-00:05:11)/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego S. K. zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, że Sąd rozpoznając niniejsze odwołanie był związany prawomocny wyrokiem tut. Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 03.02.2011 r., w sprawie VU 111/10, oddalającym odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 10.12.2009 r., znak (...). W dniu 28.02.2011 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a więc już po wydaniu orzeczenia z dnia 03.02.2011 r.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 19, poz. 1673).

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j: Dz.U. z 2009 roku, nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliuguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu 19.11.1997 r. uległ wypadkowi przy pracy w wyniku, którego doznał wypadnięcia powysiłkowego jądra miażdżystego. W związku z powyższym w okresie od 27.09.1999 r. do 30.09.2009 r. ubezpieczony pobierał okresową rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Celem ustalenia, czy stan zdrowia ubezpieczonego kwalifikuje go jako osobę niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia złożenia wniosku tj. od 28.02.2011 r., Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych reumatologa, ortopedy, neurologów oraz urologa jako odpowiednich ze względu na schorzenia ubezpieczonego.

Biegli reumatolog oraz ortopeda uznali ubezpieczonego za zdolnego do pracy, jednakże podkreślili, że decydująca będzie opinia biegłego neurologa.

Biegła neurolog w osobie A. S. rozpoznała u ubezpieczonego nawracające bóle korzeniowe lędźwiowo –krzyżowe obustronne oraz zaburzenia zwieraczy pęcherza z powodu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych i bliznowatych

pooperacyjnych oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, które czynią ubezpieczonego częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w 1997 roku. Biegła wyjaśniła, że zmiany kręgosłupa lędźwiowego są następstwem wypadnięcia jądra miazdzystego L4/L5 w 1997 r. Wypadnięcie to uznano jako wypadek przy pracy. Biegła po przeprowadzonym badaniu nie stwierdziła poprawy przedmiotowej ubezpieczonego i nie podzieliła stanowiska Komisji Lekarskiej ZUS.

Kolejny biegły neurolog w osobie W. N. również uznał ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem z 1997 r. Biegły uznał, że częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonego w charakterze hydraulika od daty przedmiotowego wypadku do 30.07.2014 r. Biegły wyjaśnił, że praca w tym zawodzie wiąże się z koniecznością dźwigania, przebywania w wymuszonej pozycji ciała i w zmiennych warunkach atmosferycznych -przeciwwskazanych w przypadku zaawansowanych schorzeń kręgosłupa.

Uzupełniając swoją opinię biegły neurolog podkreślił, że nie stwierdza poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego w porównaniu do okresu po dniu 19.11.1997 r., kiedy w wyniku dźwignięcia w pracy doznał wypadnięcia dysku na poziomie L4-L5, w związku z czym musiał być leczony operacyjnie w 1998 r. Zarzut do opinii ze strony Komisji Lekarskiej ZUS o braku ostrego zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego nie wpływa w żaden sposób na jego opinię.

Biegły urolog uznał, że ubezpieczony nie jest zdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami jako hydraulik. Znaczne upośledzenie funkcji pęcherza moczowego powoduje niekontrolowane oddawanie dużych ilości moczu. Konieczne stosowanie pieluchomajtek i częste ich zmienianie. Wysilek fizyczny nasila nietrzymanie moczu wywołując niekontrolowane mikcje. W ocenie biegłego S. K. może wykonywać lekkie prace np. pracownika ochrony pod warunkiem dostępu do toalety.

Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233§1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233§1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia jej na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

Sąd meriti uznał, iż można oprzeć rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie na opinii biegłych neurologów oraz biegłego urologa.

Zatem o stanie zdrowia ubezpieczonego wypowiedzieli się biegli lekarze posiadający fachową wiedzę medyczną, stąd omawiane opinie posiadają walor dowodowy.

Sąd Okręgowy przyjął w niniejszej sprawie opinie sądowno – lekarskie biegłych neurologów oraz urologa za podstawę rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, uznając, że opinie powyższe sporządzone przez lekarzy specjalności odpowiednio dobranej do schorzeń ubezpieczonego w sposób fachowy, merytoryczny odnoszą się do oceny niezdolności w płaszczyźnie medycznej (biologicznej), gdzie biegli wzięli pod uwagę charakter i przebieg procesów chorobowych ubezpieczonego na stan czynnościowy organizmu, sprawność psychofizyczną organizmu i stopień przystosowania organizmu do ubytków anatomicznych, skutków choroby ubezpieczonego. Biegli odnieśli się także do płaszczyzny socjalnej (ekonomicznej) pojęcia niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę posiadane przez ubezpieczonego kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwość dalszego wykonywania pracy zarobkowej. Sąd podzielił poglądy wyrażone w tych opiniach. Biegli wnikliwie ocenili stan zdrowia ubezpieczonego, po dokonaniu badań przedmiotowych i podmiotowych strony oraz zapoznaniu się z dokumentacją

lekarską z przebiegu leczenia i w sposób jednoznaczny wykazali istnienie przesłanek uzasadniających przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Opinie biegłych uwzględniają wszystkie schorzenia sygnalizowane przez ubezpieczonego i wydane zostały z uwzględnieniem wyników badań specjalistycznych, które zostały uwzględnione przez biegłych przy stawianiu właściwej diagnozy i ocenie stopnia nasilenia zmian chorobowych. Opinie sądowno – lekarskie zdaniem Sądu Okręgowego są w swojej treści wyczerpujące, dostatecznie uzasadnione i nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd nie dopatrywał się przyczyn, których ujawnienie podważyłoby argumenty podniesione w uzasadnieniu orzeczonej przez biegłych kwalifikacji.

Brak było podstaw do powołania kolejnego zespołu biegłych skoro sąd uzyskał od biegłego wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego prawidłowego orzekania. (tak wyrok SN z 10.09.1999r. II UKN 96/99 OSNAP 2000/23/869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (tak wyroki SN z 4.08. 1999r. I PKN 20/99 OSNAP 2000/22/807, z 14.05.1997r. II UKN 108/97 OSNAP 1998/5/161, z 18.09.1997r. II UKN 260/97 OSNAP 1998/13/408, z 10.12.1997r. II UKN 391/97 OSNAP 1998/20/612).

Nadto, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie(vide: wyrok SN 1987.10.13 II URN 228/87 PiZS 1988/7/62).

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczonego co najmniej częściowo niezdolnym do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u S. K. schorzeń, takie twierdzenia uzasadnia.

Nie można podzielić stanowiska organu rentowego, że ubezpieczony przekwalifikował się i uzyskał kwalifikacje pracownika ochrony. W wyroku z dnia 15.09.2006 roku I UK 103/06 Sad Najwyższy orzekł, iż ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy(np. wymagającej niższych albo niewymagających żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje. Ubezpieczony przed wypadkiem jakiego doznał wykonywał prace montera urządzeń sanitarnych, montera palacza, rzemieślnika konserwatora, montażysty, rybaka. Częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. W przypadku wnioskodawcy jego kwalifikacje do wykonywania pracy w charakterze montera urządzeń sanitarnych jak również pozostałych prac, jakie wykonywał przed wypadkiem stają się nieprzydatne gdyż z uwagi na stan zdrowia utracił zdolność do ich wykonywania. Zdolność wnioskodawcy do pracy należy ocenić w odniesieniu do kwalifikacji i prac jakie wykonywał przed wypadkiem. Ustalenie zachowanej zdolności do pracy uwzględniać musi wykonywanie porównywalnych pod względem poziomu posiadanych kwalifikacji określonych rodzajów prac ze względu na cechy wspólne, i umożliwiające wykorzystanie dotychczasowych kwalifikacji i umiejętności. Ubezpieczony nie może wykorzystać nabytych wcześniej umiejętności, wykonuje prace w warunkach pracy chronionej jako ochroniarz, które są pracami gorzej opłacanymi. Prac tych nie wykonywał przed wypadkiem, dopiero utrata zdrowia zmusiła go wykonywania pracy ochroniarza, która nie odpowiada jego kwalifikacjom

W tym stanie rzeczy Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu S. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 28.02.2011 r. tj. od dnia złożenia wniosku do 30.07.2014 r, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Mając na uwadze dyspozycję art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. za nieprzyznanie prawa do świadczenia. W ocenie Sądu ocena niezdolności do pracy wnioskodawcy w związku z wypadkiem przy pracy wymagała przeprowadzenia postępowania dowodowego w postaci opinii biegłych sądowych, co nie było możliwe przed organem rentowym. Sąd Okręgowy nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego, gdyż dopiero na podstawie opinii biegłego neurologów oraz urologa ustalono, że ubezpieczony jest od dnia złożenia wniosku tj. od 28.02.2011 r. okresowo częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 19.11.1997 r.